

Calígula, d'Albert Camus. TNC, Sala Petita, 2004CALÍGULA

mireuobres 27 febrer 2004

• Calígula és un cent a la vida. No és una cosa forca sana que arrenca d'un punt de vista vitalista i de claredat.

El "passament del migdia" és una conent del moment de Camus que parteix de la tradició mediterrània que, en última instància, ve d'una tradició grega.

Aquesta afirmació de la vida com a única cosa que tenim - perquè no hi ha deus ni cap justificació per la cosa humana, ni cap culte de l'èxit - està feta amb alegria i de manera vitalista i carnal.

Calígula busca la pura, la veritat en extrem i la transparència de la vida i, en conseqüència, volrà saber tots les experiències que la vida pot oferir, fins i tot la de l'assassinat i la anel·lat. Aquesta és la lògica que duu Calígula a la pròpia destrucció, a l'experiència de la pròpia mort. Ell acaba essent preparat de la seva pròpia vida.

Res fora de la vida té sentit - perquè no hi ha deus ni justificacions possibles -. L'únic deú de Calígula és el cor del home, que és miserable i conard.

I ell, com a profeta, s proposa ensenyar el home el seu veí, la seva idea: els homes són els únics deus responsables de la vida.

La sensació que ho de tenir d'espejolar davant de Calígula és la de l'ambivalència:

- L'han d'humiliar, han de comparar els ideals, els fills, els principis.
- L'han d'odiar, han de desaprovar els mitjans, la crueltat.

Calígula és un sant i és un tiranor. Tota dues coses. I ho està exempt de veritat. Però la seva idea, el que ell proposa és totalment admirable. Són els mitjans el que no comparten.

- L'ambivalent, l'ambigüitat que el Roman li vol donar a l'obra és, doncs, a partir d'aquest punt de vista que deïem: claredat, vitalitat i humor, burla.

Comens barrejar el riure en la tragèdia. Hi ha d'haver, per tant, moments còmics, d'humor, ironia i moments trágics.

L'espai

Parteix de la idea de tenir tres nivells diferents:

- a.- El de Roman (2000 anys enrere). El mosaic, idea alhora d'interior i exterior. El terra de les cases, i l'ègona.
- b.- El del moment de la creació de l'edifici (anys '40). Està en el mobiliari i objectes, i en el vestuari.
- c.- La natura. La vida, que està en la terra, i en l'aire.
La llum ve per la finestra / celobrama del fons.

L'espectador ha de sentir { Fascinació per les idees.
Rebutj pel malparit.

Estímet i odiat al mateix temps. Aquesta é l'ambivalència
Aquest é el principi dels totalitarismes, de la figura
del dictador

- Calígula nota cèsium per salvar-la. I acaba també el
DUSTRE. Cèsium li posa davant el dubte, la possibilitat
de tendresa. Calígula a aquí us pot cedir.

La Puresa dels sentiments passa per la seva concreció
física, per la sensació, per la reacció física del cos:
la por, la desesperació, la tendresa, l'atacció. TOTS.
L'amor é un concepte.

* Calígula ve un món on no calgui justificació per les coses
Però això é un altre difícil de seguir l'imaginari: viure
en un món sense as.

Entre una cosa justa i la mort de veí.

d'important é la vida i la mort perquè tot é justificant
I cap justificació é definitiva. Sempre l'immediat.

Després d'haver parat per un país absurd, caligulà,
Cannes, entre la justícia i la seva mare, tria la mare.